

Сведоци смо наставка систематског медијског испирања мозга српском народу, којем смо изложени као некој врсти политичке и менталне радијације већ осам година. Тај процес се одвија преко „националних“ електронских медија и њихове уређивачке подршке агресивној политичкој мантри о евроатлантским и евроунијатским интеграцијама.

По свом тоталитарном карактеру та цела прича неодољиво подсећа на време када се српском народу наметала прича о комунистичком „рају“ и радничком бољем животу. Тих година имали смо прилику да гледамо комунистичке комесаре који су нас редовно обавештавали и убеђивали које услове још треба да испунимо да бисмо ушли у то обећано „бескласно друштво“. Данас, уместо комунистичких, ми свакодневно гледамо бриселске комесаре са својим „хуманим“ условима на челу са Хавијером Соланом, Олијем Реном итд. Они нам нуде онај чувени лицемерни ледено-пластични осмејак и своје „спасоносне услове“, чије смо „благодарно“ дејство много пута имали прилике да осетимо на својој кожи у последњих петнаест година. Т акође, данас уместо некадашњих комунистичких жбирова имамо њихове невладине жбирове. И слично као што ни комунистички рај тада „није имао алтернативу“, тако ни данас овај евроунијатски, солановско-ахтисаријевско-делпонтеевски рај „нема алтернативу“.

ЕУ и њени прећутани економски ефекти

Можда ће се неко запитати шта још има да се каже ново на тему ЕУ, а да то већ није речено од (псеудо)интелектуалне елите или представника „демократских“ политичких структура у Србији? Али о Европској унији може и мора много тога новог да се каже. У ствари, о Европској унији готово да ништа осим познатих идеолошких мантри о великом европском тржишту, уређеном законодавству и слободном кретању „људи, капитала и робе“ и није речено. Као да Русија није трипут веће тржиште, као да нам нису омогућени много повољнији услови за проток „људи, капитала и робе“ са руске стране кроз споразум о слободној трговини и последњи гасни споразум, а посебно кроз немерљив потенцијал у свим другим областима заједничке сарадње у будућности, који је до овог тренутка готово неискоришћен. Међутим, стиче се утисак да би свако ко би рекао нешто другачије на тему ЕУ од оног официјелног мишљења био унапред етикетиран као назадан, немодеран, као противник светле европске будућности, као неки самоизолациониста...

Шири слојеви становништва неће боље живети ако се уђе у Европску унију. Да ли се зна

да ће убедљиво највише користи од уласка у „обећани рај“ имати само привилегована евроунијатска каста, односно нова класа буржуја окупљена око странака „демократског блока“, њихових фирми и њихових невладиних организација? Да ли се зна да је за „парије“, односно најшири слој становништва, тзв. губитника у евроунијатској транзицији (као што се то десило у Пољској, Мађарској, Словачкој, Румунији, Бугарској...), заправо предвиђен латиноамерички сценарио? Тај сценарио ће се, поред осталог, испољити у повећању незапослености (нпр. У Пољској се број незапослених повећао за трећину о то како су ушли у ЕУ), огромном повећању јавног дуга, дефициту платног биланса и огромном миграционом таласу најобразованијег радно способног становништва. Ово је искуство држава које су последње приступиле Европској унији. Да ли се зна да ће и капитал (по поменутом искуству последње примљених држава) који буде инвестиран заправо бити инвестиран у главни град, и то у оне секторе које одабере западни поверилац, и да ће то још више продубити економски јаз између главног града и провинције? Да ли се, даље, зна да услови уласка у ту наддржавну творевину нису исти за све кандидате и да се они стално мењају зависно од интереса бриселског централног комитета?

ЕУ и „невидљива“ рука тржишта

Када о економским последицама уласка у Европску у нију говоримо, поставља се логично питање: да ли је шира јавност уопште и приближно упозната какве ће се све промене у микро и макроекономској сфери десити бриселским излетом који „нема алтернативу“?

Дакле, да ли су гласноговорници „невидљиве“ руке тржишта објаснили својим бирачима да нпр. примена неких обавезних услова у пракси значи наметање и легализацију нетржишних правила игре у тржишну утакмицу, а све са циљем фаворизовања страних и домаћих налогодаваца-монополиста? Наиме, да ли домаћи приватни предузетници знају какве ће строге услове морати да испуне? Да ли знају да многи од обавезних „стандарда“ и „процедура“ немају никакве директне везе са делатношћу којом се баве? Реч је, између осталог, о стандардима везаним за осветљење, еколошким захтевима, захтевима везаним за заштиту на раду, знатно сложенијим и компликованијим књиговодственим и рачуноводственим процедурама од ових садашњих, прописано опремљеном складишном простору, захтевима везаним за број запослених радника по броју квадрата радног простора и многобројним другим условима које намеће бриселска бирократија.

Овде није проблем у оним стандардима који су заиста неопходни за увођење реда у

привредни живот, еколошким стандардима и стандардима за заштиту животне средине, који су друштвено позитивни, већ је проблем што се под плаштом увођења реда у привредни живот прихватају многобројни небулозни бриселски услови, чиме се стандардизује много више од онога што је заиста и неопходно. На тај начин се директно утиче на стварање много већих трошкова опстанка у грани и отварају широм врата поменути страним и домаћим монополима који ће једини моћи да одговоре на прописане високе критеријуме и покрију трошкове за њихово испуњење.

Бриселска мегабироократија и неоколонијализам

То даље отвара могућност појављивања читавог низа „лиценцираних“ бирократских институција које ће бити финансиране из државног буџета, а које ће имати за циљ праћење усаглашености пословања са стандардима. Реч је, између осталог, о 667.000 страница регулативе и закона који су до сад а донети на нивоу Уније. Свака област ће, дакле, имати свог лиценцираног татора. Стиче се утисак да неко на овај начин жели да нормира и број откуцаја људског срца. Према речима европског комесара за бизнис, та масовна регулатива Уније привреди ЕУ ствара трошкове од 600 милијарди евра годишње, док је прорачуната корист од јединственог тржишта око 165 милијарди. То је застрашујући мегабироократски апарат са преко 700.000 запослених у ЕУ који би се плаћали и из буџета наших пореских обвезника.

„Једном када земља поднесе молбу за приступање ЕУ, она постаје наш роб“, то је изјавио један високи британски званичник британском Економисту (25. септембар 2004, стр 9, видети текст Слободана Антонића „Косово или ЕУ“ у најновијем броју часописа *Дв ери српске* посвећеном ЕУ). Реч је заправо о бриселском трансфузионом механизму који уместо да излечи ствара државе-робове. Не показују ли тај неоробовласнички сценарио и горепоменуте бројке бриселске бирократије, а поготово све оно чиме су нас „даровали“ бриселски „усређитељи“ у последњих петнаест година? Дакле, хоћемо ли још једном забити главу у песак и веровати у утопију бриселског бољег живота или ћемо се суочити са здравим разумом и логиком и рећи и себи и њима да им овај пут неће проћи?

О новим конвертитима

Ово што нам се данас као народу дешава, у историјском смислу, није ништа ново. То је нешто што се дешавало готово свим генерацијама православних Срба. Много је пута

нуђена продаја вере за вечеру, односно одрицање од сопственог бића и прихватање понижења које нуде окупатори различитих историјских епоха. Резултат такве врсте утицаја су Срби конвертити. То су Срби који су се муслиманчили, македончили, црногорчили и унијатили. Наиме, дешавало се кроз историју да људи слабог карактера и морала трампе веру за нешто бољи материјални положај и одређене привилегије. Данас је евроунијатска идеја заправо идеја новог конвертитства које се нуди Србима, а све под изговором материјалног благостања и бољег живота. И то треба отворено рећи. Јер ако и даље будемо ћутали, чини се да ће и камење проговорити.

Дакле, оно по чему се ово евроунијатско конвертитство разликује од свих ранијих јесте да се продаје вера (читај Косово и Метохија) за најаву о евровечери. Овде, свакако, није реч само о идеолошким разликама две супротстављене политичке концепције, већ о потпуно различитом погледу на свет и филозофији живота. Зато питање Европске уније и не може бити разматрано само на идеолошкој равни, већ пре свега на терену – система вредности.

Косово и Метохија је у том смислу вододелница која је отрезнила многе Србе који су спавали дубоким европским сном. То је онај Рубикон преко кога ниједан Србин који држи до моралног закона неће прећи у трагању за „бескласним“ отвореним друштвом и изгубљеним „рајем“ новог бриселског централног комитета. Јер Европска унија је, ипак, пролазна идеолошка творевина владајућих глобалистичких елита, док је Косово и Метохија у срцима духовних потомака светородних Немањића – вечно.